

Emma Sköld -sarja

WSOY

SOFIE SAREN- BRANT

»Todella jännittävä.»

– Dagens Nyheter

SUOJELUSENKELI

SOFIE

SAREN-

BRANT

SUOMENTANUT HELENE BÜTZOW

SUOJELUSENKELI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Skyddsängeln

COPYRIGHT © SOFIE SARENBRANT 2021

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH LENNART SANE AGENCY AB

SUOMENKIELINEN LAITOS © HELENE BÜTZOW JA WSOY 2022

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-47886-8

PAINETTU EU:SSA

Enkeli Hannahille

MIES TUIJOTTAA halkeillutta kattoa toivoen sen romah-
tavan. Kuolemaa ei ole koskaan kaivattu yhtä hartaasti kuin
nyt, hän on maannut täällä jo aivan liian kauan. Viikot ovat
muuttuneet kuukausiksi. Eristys on kestänyt ikuisuuden,
ja hämähäkit ja kärpäset ovat hänen ainoat seuralaisensa.
Makuuhaavat ovat sietämättömiä. Tuntuu merkilliseltä olla
vankilassa, mutta ei lukkojen takana. Hän vilkaisee raollaan
olevaa teräksistä kalteriovea.

Riittää että nousee ja kävelee ulos.

Jos hän ei olisi vankina omassa kehossaan.

Muutama kärpänen surisee epätoivoisesti ikkunassa, joka
on niin paksun pölyn ja hämähäkin verkkojen peitossa, että
auringonsäteet eivät pysty tunkeutumaan sen läpi. Hyönteis-
set luopuvat lopulta yrityksistään päästä ulos ja etsiytyvät sen
sijaan hänen löyhkäävälle ruumiilleen. Kärpänen laskeutuu
poskelle, ja hän pyyhkäisee sen voimattomasti pois.

Vatsaa kouristaa, kun hän näkee pitkät keltaiset kyntensä.
Kuka hänestä on tullut?

Hän ei enää edes halua, että hänet löydetään, ei tässä
tilassa. Huoneessa löyhkää virtsa ja uloste. Toivo on livahta-
nut ovenraosta ulos ja jättänyt hänet kohtalon armoille.

Hän laskee vapisevat kätensä lianruskealle peitolle ja ajat-
telee, että rakkaus käyttäytyy joskus kummallisesti. Se jota
rakastaa saattaakin olla se, jota olisi pitänyt pelätä. Hänen

väärä valintansa osoittautui tuhoisaksi, eikä vain hänelle itselleen. Hän ei pysty viemään ajatusta pitemmälle.

Syylisyydentunteet ovat liian raskaita kantaa.

Hän muistaa, kuinka ihanalta kaikki tuntui alussa. Ei pienintäkään epäilystä eikä huolta. Ei vielä silloin. Mutta nyt hän tietysti näkee kuvion, joka voimistui vähitellen. Arkielämä kaventui pikkuhiljaa. Hänen ystävissään oli vikaa, hän ei saanut olla töissä liian myöhään, hänen säästönsä oli siirrettävä yhteiselle tilille ja talo remontoitava. Ei sillä tavalla kuin hän olisi halunnut, mutta kannattiko takertua pikkuasioihin? Joskus täytyy olla valmis luopumaan omista toiveistaan, sillä muuten jää lopulta istumaan yksin. Kuten nyt, sillä erolla vain, että hän on makuulla. Oman onnensa ja eritteidensä armoilla. Unohtamatta matoja.

Tämä on arvotonta ja uskomatonta.

Jospa hän vain voisi kääntää aikaa taaksepäin.

Hän ei makaisi täällä kuin paketti, jolla on tykyttävä sydän. Mutta hänen tilansa on tässä kuitenkin toisarvoista.

Maan alla tapahtuu paljon pahempaaakin.

Sellaista, minkä hän ilmoitti selvin sanoin tuomitsevansa. Hän aikoo paljastaa totuuden heti, kun hänet löydetään. Sitä hänen ei olisi pitänyt sanoa ääneen, sillä siihen ei suhtauduttu hyvin. Häntä pelottaa, miten kaikki päättyy. Julmaa totuutta ei saa haudata hänen mukanaan. Ainoa lohtu on patjan sisään piilotettu lappu, mutta siitä ei ilmene juuri muuta kuin nimi. Pelko vaihtuu pinnalliseksi uneksi.

Hän havahtuu terävään pistoon mahassa ja rinnassa.

Sitten häntä lyödään päähän niin, että silmissä pimenee.

Hän ei tiedä, onko se unta vai totta, ja yhtäkkiä hän näkee itsensä ylhäältäpäin. Mies makaa yhä sängyssä, mutta on vihdoinkin päässyt vapaaksi ruumiistaan.

MAANANTAI 29. MAALISKUUTA

»ALKAA OLLA aika», psykologi sanoo kääntämättä katsettaan.

Rikostarkastaja Emma Sköld aavistaa, mihin vastapäätä istuva nainen pyrkii, mutta ei halua kuulla enempää.

Hänellä ei ole voimia ottaa vastaan hyvää tarkoittavia neuvoja.

Mitänsanomattoman näköinen psykologi katsoo häneen rohkaisevasti. »On korkea aika opetella sopeutumaan siihen, että Krille ei tule takaisin.»

Emma katsoo kelloa ja nousee, vaikka aikaa on vielä jäljellä. »Valitettavasti minun täytyy nyt lähteä.»

Hän ei pysty enää istumaan aloillaan. Hän on luvannut sisarelleen Josefinille lähteä tänään kävelyille ja voi suunnata Brommaan saman tien.

»Vaikeiden asioiden karttelu ei ole pitkän päälle kestävä ratkaisu.»

Emma mulkoilee mitään puhumatta naista, jota kohtaan hänellä on ristiriitaisia tunteita. On ilmiselvää, että tuo ihminen ei käsitä mitään. Ei käytännössä. Sitten Emma lähtee huoneesta, johon on joutunut ymmärtämättä miten. Nyllet toi hänet, sen verran hän muistaa.

Sen jälkeen Nyllet on rohkaissut häntä jatkamaan käyntejä rakkaan Noransa luona.

Lasten takia.

Nylletin vetoamus pyörii Emman päässä, kun hän painelee kaarevia marmoriportaita alaovelle. Hän näkee oven lasiruudussa kireät kasvonsa, jotka ovat piirteiltään terävämmät kuin ennen. Emma ei tunnista väsyneitä silmiä ja uurteista otsaa. Hänellä on huono omatunto työn, perheen ja ystävien takia. Kunpa Emma vain olisi saanut Krillen kertomaan, mikä tätä painoi. Silloin hän olisi ehkä voinut estää katastrofin, tai ainakin hänellä olisi ollut jokin johtolanka etsintöihin.

Hän astuu ovesta ulos ja hengittää raikasta kevätilmaa.

Hän on pannut koko sielunsa Krillen katoamistapaukseen jo seitsemän kuukauden ajan. Kääntänyt jokaisen kiven löytäkkeen jälkiä lähimmästä työtoveristaan, joka jätti tulematta erääseen oikeudenkäyntiin syyskuussa. Kukaan ei ole nähnyt Krilleä sen jälkeen. Emma tietää vain, että velkojenperijä Jaroslav Petrenko oli yksi viimeisistä, jotka Krille tapasi, mutta Petrenko on kadonnut maan alle. Emmalla ei ole aikomustakaan luovuttaa, sanokoon psykologi-Nora mitä tahansa.

Emman ei olisi ylipäättäen pitänyt mennä vastaanotolle.

Kaikista Tukholman psykologeista Nylletin tyttöystävälle. Tilanne ei voisi olla mutkikkaampi.

Katu viettää Emman jalkojen alla, ja hän törmää jalkakäytävällä vahingossa pukumieheen. Miehen katse on nauhnut puhelimeen, ja Emma kulkee ahdistunutta puolijuoksua. Hän näkee miehen kasvoissa sekunnin ajan Krillen ruskeat silmät, mutta mies ei tietenkään ole Krille. Emma on erehtynyt samalla tavalla aikaisemminkin.

»Anteeksi», hän sanoo ja jatkaa nopeasti kohti Hötorgetin metroasemaa.

Auto on huollossa, ja hänen on mentävä siskon luo julkisilla.

Aurinko kurkistaa ujosti pilvien lomasta, ja kevätlämpö hiipii iholle. Vai onko Emman hikoiluun jokin muu syy? Koko pääkaupunki avautuu hänen edessään, mutta hän on vain yksi jalankulkijoista. Yksi niistä kiireisistä, jotka eivät ehdi pysähtyä katsomaan, kuinka kaunista ympärillä on.

Aina on jotakin. Lapset täytyy viedä, epäillyt tekijät on otettava kiinni, rikospaikoilla on käytävä, todistajaa täytyy kuulustella, lapset täytyy hakea ja hoitaa ruokaostokset. Arki on yhtä tohinaa, eikä siinä ole hetkeäkään aikaa millekään muulle, esimerkiksi ratsastamiselle. Ei varsinkaan viimeksi kuluneen puolen vuoden aikana, jolloin Emma on käyttänyt kaiken liikenevän aikansa Krillen kohtalon selvittämisyrittäksiin.

Mitä tapahtui miehelle, joka oli enemmän kuin työtoveri.

Vaikka Emma oli yrittänyt kaikin keinoin kieltää sen, jopa itseltään.

Mutta rakkaus kytee jopa hapettomassa tilassa. Se leviää maaperässä juuriston avulla ja löytää uusia reittejä, joita pitkien edetä. Krillen jättämä ikävä on puhunut omaa kieltään. Eikä keneltäkään ole jäänyt huomaamatta, kuinka paljon Krille Emmalle merkitsee. Hänen täytyy ehkä alistua siihen, että Krille on kuollut, mutta se ei ole sama kuin tyytyä siihen, ettei saa koskaan tietää mitä tapahtui. Kukaan ei voi kadota kuin tuhka tuuleen.

Ei ainakaan poliisi.

Emma on kaivanut esiin kaikki tiedot Krillestä, yrittänyt päästä perille hänen salaisuuksistaan. Ottanut yhteyttä niihin sukulaisiin ja ystäviin, jotka on onnistunut jäljittämään. Emman perinpohjaiset tutkimukset eivät kuitenkaan ole johdaneet läpimurtoon, ja se painaa häntä niin, ettei hän voi hyllyttää asiasta hetkeksikään. Ehkä Nora oli oikeassa, ja on aika

mennä eteenpäin. Korkea aika todeta, että heidän viimeinen keskustelunsa oli pikainen ja lyhytsanainen, Krille kuulosti kiireiseltä. Hänen äänensä oli tiukka tavalla, jolla saattoi olla merkitystä, mutta Emma ei ymmärtänyt sitä silloin. Ehkä hän olisi oivaltanut jotakin, jos olisi ollut valppaampi. Hän kuuli Krillen äänen viimeisen kerran syksyllä, yhdeksäs päivä syyskuuta. Puhelussa joka kesti minuutin ja kolmekymmentäkahdeksan sekuntia.

KESKIVIIKKO 9. SYYSKUUTA 2020

NOJAAKO VANADISLUNDENIN takana olevan huoneisto-hotellin seinään haamu? Veri pakkautuu aivoihin, kun Krille näkee kuolleeksi luulemansa naisen. Työpäivän jälkeinen väsymys haihtuu hetkessä, ja hän pysähtyy jalkakäytävälle. Empii. Krille ehtii vain ajatella, menisikö toista reittiä, kun nainen jo huomaa hänet.

Krillen sisarpuoli Veronika naulitsee katseensa häneen.

Pitäisikö Krillen ilahtua siitä, että sisko on elossa?

Hän kiroaa mielessään, kun Veronika lähtee häntä kohti määrätietoisesti, amfetamiinin siivittämin askelin.

»Hei Krille, anna minun selittää», hän sanoo vihlovalta äänellä.

Mitä lähemmäksi Veronika tulee, sitä selvemmin näkee, että hän on vetänyt jotakin. Silmät seisovat päässä ja liikkeet ovat suurieleisiä.

Ja voi luoja, miten likainen hän on. Viemärirotta jota ei saisi puhtaaksi painepesurillakaan. Sormet ovat nikotiinin kellastamat, tahraiset vaatteet täynnä pieniä reikiä. Krille toivoo, ettei kukaan tuttu satu kulkemaan ohi.

»Hei», Veronika sanoo ja kietoo käsivartensa Krillen ympärille, ennen kuin tämä ehtii väistää.

Krille haistaa oluen, virtsan ja tupakan.

»Veronika, mitä asiaa?» Krille vääntäytyy sisarpuolensa halauksesta ja joutuu pinnistelemään, jotta ei nyrpistäisi nenäänsä.

»Miten voit puhua noin? Etkö ole helpottunut nähdessäsi minut?»

Krillen vastaus viipty hiukan liian kauan.

Veronikan kapeat hartiat painuvat kohti töröttäviä solisluita.

Krillen mahassa muljahtaa ikävästi, kun hän ymmärtää, kuinka huonossa jamassa sisko on.

»Olen tietysti iloinen siitä, että et loukkaantunut tulipalossa.»

Veronika katsoo häntä ymmärtämättä.

»Asuntoni paloi maan tasalle», Krille selittää.

Veronikan katse on tyhjä.

Kylmät väreet kulkevat Krillen selkäpiitä pitkin. Hän on ollut koko ajan varma, että tuhotyön takana oli Veronika. Mutta toisaalta, Veronikalla ei ole tapana tunnustaa mitään.

»Etkö muista?» Krille kysyy. »Palo alkoi liedestä.»

»Ne helvetin siat», Veronika mutisee.

»Siis mitkä?» Krille kysyy, mutta aavistaa jo vastauksen. Hän valpastuu entisestään ja katsoo ympärilleen.

Kaikki vaikuttaa yhtäkkiä uhkaavalta. Miten Veronika tiesi, missä hän asuu? Ja kuka istuu autossa moottori tyhjäkäynnillä? Miksi saksanpaimenkoiraa taluttava mies katsoo heihin kadun toiselta puolelta?

»Tule», Krille sanoo.

Jos Veronikaa on seurattu tänne, Krillen peli on pelattu. Hän vetää Veronikaa mukanaan kohti ensimmäistä kohdalle osuvaa pubia ja avaa sinisen oven, jonka takana avautuu iso, hämärästi valaistu ravintolasali. Tarjoilija hieman

kohottaa kulmiaan nähdessään Veronikan, mutta ei sano mitään. Ikkunapöydässä istuva vanha mies tuijottaa alakuloisena olutlasiinsa, eikä muita asiakkaita ole. Hienoa. Heitä tuskin pidetään silmällä täällä sisällä, ja onhan sekin jotain. Krille tilaa tiskillä kaksi kevytolutta. Hän ottaa pullot ja antaa toisen Veronikalle, joka haroo kulunutta tukkaansa. Krille yrittää olla katsomatta hänen ruskeita, halkeilleita kynsiään.

»Sinun on pakko auttaa minua. Ne eivät ole täyspäisiä», Veronika kuiskaa silmät päilyllen. »Minä ... »

Veronika jättää asiansa sikseen, ja Krille panee merkille, kuinka hänen kätensä vapisevat. Krille ei tiedä, johtuuko se pelosta vai huumeista, ehkä kummastakin.

»Ainoa oikea toimintatapa...» Krille aloittaa, mutta hänet keskeytetään heti.

»Olen kuollut, jos menen puhumaan poliisille.»

»Istut juuri poliisin seurassa», Krille sanoo ja ottaa kulauksen.

Jokin seurue tulee ovesta sisään ja katsoo ympärilleen. Silmät laajenevat, kun he näkevät Veronikan, ja ryhmä lähtee yhtä nopeasti kuin tulikin.

»Pelotan ihmiset pois», Veronika sanoo masentuneena.

Steariinikynttilän liekki lepattaa, ja Veronika juo oluttaan. Krille näkee kovan kuoren alla hyvin pienen ja hauraan ihmisen. Pelokkaan yhdeksäntoistavuotiaan.

Miten tässä näin kävi? Veronikalla oli ollut kaikki hyvin.

Krille ei voi käsittää, miten lukiolainen voi päätyä yhteiskunnan pohjalle. Tavallisesta koulutytöstä ihmiseksi, joka tonkii yleisiä roska-astioita, aivan kirjaimellisesti. On mahdoton kuvitella, missä hän on joutunut viettämään öitään. Ääni Krillen sisällä huutaa, että hän ei voi eikä hänen pitäisi auttaa

Veronikaa, jos tämä ei kuuntele hänen neuvojaan. Kaikki on mennyt päin helvettä sen jälkeen, kun Veronika tunkeutui hänen elämäänsä muutama kuukausi sitten. Hän vetää jo Krilleä hyvää vauhtia mukanaan alamäkeen. Krillen kaikki säästöt ovat menneet Veronikan velkoihin. Miksi? Siksi että Krillellä ei ollut kanttia kieltäytyä, koska Veronika on kuitenkin hänen sisarpuolensa. Tällä kertaa hänen täytyy pitää pintansa. Jos Veronika ei sytyttänyt Krillen asuntoa itse, se paloi kuitenkin hänen takiaan. Krillen ei olisi pitänyt koskaan ottaa häntä luokseen, niin yksinkertaista se on. Eikä hän ole pystynyt hankkimaan Veronikalle apuakaan. Heti kun hän vain mainitseekin Veronikan isän, Ollen, sisko kieltäytyy puhumasta.

Krille on tavannut Ollen vuosien mittaan vain aivan satunnaisesti.

Miksi hän ei ole ottanut vastuuta tyttärestään?

Veronika tarvitsee asiantuntevaa apua, mutta sanoo kuolevansa mieluummin kuin hakeutuu hoitoon. Mutta asia ei voi jäädä Krillen vastuulle, ei se niin voi mennä. Krille aikoo juuri hyvästellä sisarensa lopullisesti, kun hänen puhelimensa soi. Näytössä on Emman nimi. Krille vajoaa pinnatuolilla alemmaksi ja vastaa empivällä äänellä. Rinnassa läikähtää, kun hän kuulee Emman äänen.

Emma kuulostaa stressaantuneelta, mutta äänessä on lämpöä. »Ajattelin vain muistuttaa, että oikeudenkäynti on huomenna.»

Veronika pudistaa päätään ja elehtii tarvitsevansa Krilleä. Hän muodostaa huulillaan sanan »auta» ja polkee itämaista mattoa jalallaan.

Raivo iskee Krilleen täydellä voimalla, ja hänen on vaikea kuulostaa ystävälliseltä puhelimesta.

»Mikään ei voi estää minua tulemasta sinne», hän sanoo Emmalle ja katsoo herkeämättä Veronikaan.

Sitten Krille lopettaa puhelun ja nousee päättäväisesti ennen kuin ehtii tulla katumapäälle. Pinnatuoli kaatuu, ja hän nostaa sen pystyyn.

»Veronika», hän sanoo. »Meidän tiemme eroavat nyt.»

Krille lähtee ravintolasta ympärilleen katsomatta. Kumma kyllä, Veronika ei juokse hänen peräänsä. Ja jos Krille ei olisi ollut niin tuohtunut, hän olisi ehkä huomannut käynnissä olevan Volvon, joka lähtee hitaasti rullaamaan häntä kohti.

NORA PANEE pöydällä olevan keltaisen kansion kiinni ja antaa sen jäädä siihen. Hän huomaa sen olevan sattumoisin samanvärinen kuin Nylletin kansio. Nora pystyy vihdoinkin rentoutumaan Emman käynnin jälkeen. Laventelituoksu-kynttilä vaikuttaa rauhoittavasti. Hän pyöräyttää työtuoliaan ja katsoo ympärilleen rakkaassa terapiahuoneessaan.

Paikan on ilmentettävä sopusointua, jotta asiakkaat uskaltavat pukea sanoiksi vaikeat kokemuksensa. Asiat joita eivät ole koskaan paljastaneet kenellekään. Sisustus on linjakas ja minimalistinen, mutta siinä on sielua ja sydäntä. Mukava, lampaannahalla verhoiltu nojatuoli, pehmeä ja pörröinen karvalankamatto johon voi upottaa varpaansa ja yksinkertainen kirjahylly, jossa on kukkia ja sesongin mukainen koristelu. Keltaiset tulppaanit maljakossa ovat juuri oikea valinta näin pääsiäisen lähestyessä. Nora vilkaisee designkelloa pöydällä ja näkee, että seuraavan asiakkaan tuloon on vielä vartti.

Tervetullut mietiskelytuokio.

Rehellinen pikakeskustelu oman itsensä kanssa.

Sillä jokin Noraa nyt hiertää. Kaikki on kääntynyt päälleen sen jälkeen, kun Nyllet muuttui asiakkaasta kumppaniksi. Säännöt ovat toki rikkomista varten, ja Nora on iloinen uusista näkökulmista ja kokemuksista, mutta myös huolis-

saan. Mitä paremmin Nora oppii tuntemaan Nylletin eksän, jonka kanssa tällä on sitä paitsi lapsi, sitä mutkikkaammaksi kaikki käy. Noran olisi tietysti pitänyt sanoa ei, kun Nyllet tuli Emma kanssa vastaanotolle, mutta Nyllet piti pintansa.

»Vain yhden kerran», Nyllet sanoi äänettömästi, ja oli aivan selvää, että Emma tarvitsi kipeästi psykologia.

Nyt on kulunut puoli vuotta. Emmakaan ei ole järin ihastunut Noraan. Hän on hyvin etäinen. Nora oli ajatellut aluksi, että he voisivat mennä kahville juttelemaan, mutta Emma on halunnut ehdottomasti tulla tänne. Nora ei voi mitenkään ottaa maksua käynneistä, mutta ei ole sanonut sitä Nylletille. Hän tavallaan hyötyy keskusteluista itsekin, koska haluaa ymmärtää Nyllettiä paremmin. Emma ei ole sanonut Nylletistä pahaa sanaa, ja Nora on halunnut panostaa suhteeseen, mutta viime viikkojen aikana rintaa on nävertänyt epäily.

Nora ottaa Emman kansion ja panee sen oikealle paikalle hyllyyn, muiden asiakaskansioiden viereen. Emmassa on harvinaista voimaa, hellittämättömyyttä jonka Nora tulkitsee elämänhaluksi. Mutta sekin voi mennä liiallisuusiin. Emma katsoo olevansa vastuussa siitä, että Krilleä ei ole vielä löydetty, ja hän on tutkinut tapausta keskeytyksettä.

Hän käyttäytyy kuin riivattu.

Ihminen joka ei tule koskaan myöntämään, että peli on pelattu.

Nora ymmärtää sen. On inhimillistä kieltäytyä hyväksymästä sellaista, mitä ei ole edes todettu. Krille on kadonnut, mutta se ei vielä tarkoita, että hän olisi kuollut.

Ei ainakaan ennen kuin toisin todistetaan.

Vaikka näin pitkän ajan jälkeen on häviävän pieni mahdollisuus, että Krille löydetään elossa. Emma tietää sen kaiken

oikein hyvin. Myös Nyllet on sitoutunut etsimiseen, vaikka ei Krillestä erityisemmin välitäkään. Tutkintaryhmässä on jotakin pyhää ja sisäänpäin kääntynyttä, mitä Nora ei ymmärrä. Se on melkein kuin kultti. Tai ehkä pikemminkin kuin perhe, jossa kaikki tukevat toisiaan. Nora ei tiedä, mitä siitä ajattelisi, mutta otaksuu sen liittyvän kuormittavaan työhön. Kriisit voivat hajottaa tai yhdistää. Noralla ei ole kokemusta omasta perheestä, siis ei ainakaan sellaisesta jota olisi itse ollut perustamassa ja rakentamassa. Nyt hän on ryhtynyt osapuoleksi valmiiseen kuvioon ja saanut vastuun, jota ei ehkä jaksa kantaa. Summeri soi, ja hän painaa nappia.

Avaa alaoven seuraavalle asiakkaalle.

Nora pitää ovensa aina lukittuna, jotta kukaan ei pääse pujahtamaan sisään kesken asiakastapaamisen. Hän haluaa tehdä työnsä hyvin, eikä silloin saa olla mitään häiriötekijöitä. Vastaanoton oveen koputetaan, tulijan on täytynyt harppoa portaat kaksi askelmaa kerrallaan. Sisään astuu keski-ikäinen, villatakkiin pukeutunut nainen, jolla on lyhyeksi leikatut hiukset ja isot, huurtuneet silmälasit.

»Tervetuloa.»

Nora hymyilee sydämellisesti ja työntää mielestään Emman ja Nylletin. Ehkä kaikki oli pelkkää erehdystä alusta loppuun. Noran vaisto oli varoittanut haksahdusta Nyllettiin, Emman terapisuhteesta puhumattakaan. Mutta nyt on hiukan myöhäistä.

NYLLET KUULEE käytävästä kiireisiä askelia, jotka lähestyvät hänen työhuonettaan Tukholman alueellisessa rikostutkintajaoksessa. Lars Lindberg seisoo yhtäkkiä ovella, kuuluisa ryppy otsassaan. Se on syvä uurre, joka näyttää olevan halkaisemaisillaan kasvot kahtia. Pomo ei ehdi avata suutaan, kun Nyllet jo käsittää, että tekeillä on jotakin tärkeää.

»Kiinni jäi», Lindberg sanoo. »Se pirulainen on nyt nalakissa.»

Nyllet tietää Lindbergin tarkoittavan Jaroslav Petrenkoa. Velkojenperijää, joka katsoo maailmaa säännöllisesti telkien takaa, mutta tällä kertaa haun syy on aivan toinen rikosnimike. *Ihmisryöstö*. Hän on mies, jonka dna-näytteen Krille oli lähettänyt analysoitavaksi heidän tutkiessaan brommalaisen teinipojan murhaa edellisvuonna. Vastaus oli joutunut hukkaan Valtion rikostutkimuskeskuksessa, NFC:ssä, ja se oli saatu vasta kolme kuukautta esitutkinnan päättymisen jälkeen. Emma sai silloin Petrenkon tähtäimeensä ja uskoo lujasti, että mies on sekaantunut Krillen katoamiseen. Hän uskoo myös, että Petrenko on vastuussa Krillen asunnon polttamisesta Djurgårdenissa, vaikka teorian tueksi ei ole teknisiä todisteita.

»Lähdetään saman tien», Lindberg sanoo.

Nylletä kylmää, sillä Emma ei ole töissä. Jääkö kiinniotto häneltä väliin? Matkalla autotalliin Nyllet yrittää soittaa Emmalle, mutta puheluun ei vastata.

Petrenko on nähty kahdesti näinä pitkinä kuukausina, jotka ovat sulautuneet yhdeksi isoksi paakuksi. Kiinniottoyrittäminen epäonnistui kummallakin kerralla, ensin Puolassa ja toisen kerran Saksassa. Ja nyt Petrenko on Ruotsissa, heidän tietojensa mukaan ensimmäisen kerran sitten syyskuun, jolloin Krille nähtiin viimeksi elossa. Nyt on mietittävä, mikä on saanut Petrenkon palaamaan. Luulisi hänen ymmärtävän, ettei hänen kannattaisi enää astua jalallaan tähän maahan.

»Mitä olet saanut selville?» Nyllet kysyy yrittäen sovittaa askelensa Lindbergin tahtiin. Se ei ole helppoa.

Nyllet ei enää onnu, mutta ampumahaava jalassa muistuttaa vielä itsestään. Krille laukaisi aseensa viime kesänä erehdyttyään luulemaan Nylletä epäillyksi tekijäksi. Kummin osapuolen toiminnassa oli toivomisen varaa. Stressi johti varomattomuuteen, joten Nyllet on antanut Krillelle anteeksi. Hänen ei olisi pitänyt piileskellä puun takana ja astua sitten odottamatta esiin.

»Petrenko on *Romantika*-nimisellä laivalla, joka on tulossa Riiasta.»

»Vai *Romantika*», Nyllet tuhahtaa. »On siinä mies laivan valinnut.»

Nyllet tavoittaa Lindbergin ja lysähtää tämän viereen matkustajan paikalle. Nyllet ei ehdi edes sulkea ovea, kun Lindberg jo ampaisee liikkeelle ja pyörittää rattia niin, että renkaat ulvovat. Hän ajaa kuin autovaras kohti Värtanin satamaa, jossa iso poliisijoukko odottaa lähtömerkkiä. Nyllet soittaa vähän väliä Emman kännykkään, mutta ei saa vastausta.

»Kerronnassa on Sarenbrantille
ominaiseen tapaan draivia.
Aiheenvalinta ja erittäin taitavasti
rakennettu juoni luovat jännitystä ja
tempaavat lukijan mukaansa.»

– BTJ

Kirsikkapuut kukkivat Tukholmassa, mutta poliisi Emma Sköldillä ei ole aikaa pysähtyä nauttimaan keväästä. Hänen työparinsa Krille on kadonnut jälkiä jättämättä, ja Emma on päättänyt löytää kollegansa – elossa tai kuolleena.

Emma ei luovu toivosta, vaikka tutkinta on polkenut jo kuukausia paikallaan. Samaan aikaan kun se viimein etenee, hylätystä mielisairaalasta löytyy raa'asti murhatun miehen ruumis. Jo valmiiksi kiireinen Emma saa ratkaistavakseen uuden tapauksen. Vasta kun uhrin henkilöllisyys paljastuu, Emma ymmärtää, että Krillen katoaminen ja murha saattavat liittyä toisiinsa.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-47886-8